Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus
Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 75

Dñica II post Epiphaniã

litatē meã assidue videre velitis: tñ ego si posset fi-
eri frequētius de ꝯspectu vestro ⁊ meo vellē deside-
rio satiari. Sed patiēter tolerare debem⁹: qđ im-
plere ꝓ tempoꝝ necessitate nõ possumus. Sed lꝫ
corꝑaliter nos ꝓpter mltas necessitates videre nõ
valemus: charitate tamē ⁊ sancto amore vñ pari-
ter sumus. Pro qua re nihil noti corꝑis sepatio:
vbi est animorũ vera et sincera cõiunctio. Chari-
tas enĩ ipa vera: q̃ corꝑaliter sepatos cõsueuit spi-
ritualiter copulare atq̃ꝫ cõiungere. Duo enĩ qui se
sancto amore diligũt: etiã si vnus sit in oriente ali-
us in occidēte: ita in charitate cõglutinate iungũ-
tur: vt nũq̃ꝫ ab inuicē sepent. Audi apostolũ dicē-
tem laudē vere ⁊ integre charitatis. Sic enĩ ait:
1. Cor. 13. Si enĩ linguis hominũ loquar ⁊ angeloꝝ chari-
tatē autē nõ habeam: nihil mihi prodest. Et post
Ibidem. pauca addidit dicens: Charitas patiens est: beni-
gna est. Et licꝫ sufficiēter ꝑconia eius plenus spiri-
tusancto paulus apostolus ꝑdicauerit: tñ q꞉ san-
cta charitas dulce ē ac salubre vinculũ mētiũ: etiã
nos ꝑuuli ſm modulũ nr̃m: de illa q̃ꝫtũ possum⁹
ꝯq̃ramus. Magne sunt diuitie charitatꝫ charissi-
mi: sine q̃ diues pauꝑ est: ⁊ cum q̃ pauꝑ diues est.
Nã diues si charitatē nõ habeat: q̃d habet? Quã-
libet grãdis substantia sit: sine charitate inanis ⁊
vacua est. Charitas etiã si de terrenis facultatib⁹
nihil habeat: plena est. Vñ quãlibet aliq̃s copio-
sas diuitias habeat: si charitas in illo nõ fuerit: ni-
hil boni ex illis facere poterit: sine q̃ vera et cele-
stiũ virtutũ matre magistra quid facere debeat: ⁊
qñ vel quãtũ dare debeat oĩno nõ nouit. Et ideo
quantũ potest elaboret: vt habeat charitatē: vt ha-
beat lucē: vt habeat oleũ. Charitas oleo cõparaꝫ
Nã quõ oleũ oĩbus humoribus superius esse co-
gnoscimus: ita charitas oĩbus ꝟtutibus sublimi-
or ꝯprobaꝫ. Nã si aliq̃s hẽat infinitas diuitias: ⁊
nõ hẽat charitatē: sic est quõ habeat plures lucer-
nas ⁊ multas lãpades pinguedinē non habētes.
Lucerna vel lãpas sine oleo accēsa fumare põt de
iracũdia: fumare de suꝑbia: fetere de auaricia: sine
charitate penitus nõ põt lucē habere. Charitas si
in te fuerit: quãlibet tibi sit grandis substãtia: no-
uit quid de illa agere debeat. Ipsa scit optime cui
vel quãtũ porrigat: quid tribuat: q̃d reseruet: ipsa
intelligit quãtũ anime reseruet in celo: ⁊ quantũ
corꝑi seruet in mũdo. Satis bona ordinatrix est
frēs: bñ nouit cõgregare in estate ꝙ possit hyeme
habere: hoc est: scit ꝓuidere ꝑ elemosynã in hoc se-
culo: qđ iueniat in futuro. Habete charitatē frēs
q꞉ sine illa quicq̃d aliud boni fuerit: nihil eē pote-
rit. Verã charitatē habete frēs. Que est vera chari-
tas? Qui sic diligit omnē hominē quõ seipm̃. Est
ꝟa charitas q̃ nõ solũ vsq̃ꝫ ad amicos: sꝫ etiã vsq̃ꝫ ad
ipos ꝑuenit inimicos. Nemo se circũueniat frēs.
Qui istã charitatē non habuerit: deũ videre nõ po-
Matt. 25. terit: nec audire merebiꝫ: Venite bñdicti: ꝑcipite
regnũ. Certe videtis ꝙ ĩ lectiõe euãgelica nihil ali-
ud dñs noĩauerit de vniuersis virtutibus: nisi so-
lam elemosynã que cũ charitate operaꝫ. de ramis
tacuit: radicē tantũmodo noĩauit dicens: Venite
benedicti: percipite regnũ. Esuriui enĩ ⁊ dedistis
Luc. 11. mihi mãducare. Et iteꝝ ipe dñs: Verũtamē date
elemosynã: ⁊ ecce oĩa mũda sunt vobis. Oĩs ho-
mo qui charitatē vult habere in futuro seculo: fa-
ciat illã sibi patronã in hoc mũdo: vt illã ꝓpiciam
iueniat in eternũ. Nã quomõ arbor quãlibet pul-

chra sit ⁊ fructifera: non põt viuere sine radice: sic
q̃libet bona oꝑa ꝑseuerare nõ poterũt sine charita-
te. Ipsa est enĩ de qua apl's dicit: In charitate ra- Eph. 4.
dicati ⁊ fundati. Talē ergo charitatē habeamus
fratres: vt oẽs hoĩes toto corde amare possimus.
Si totũ gen⁹ hũanũ sic diligis quõ te: nõ remãsit
ianua vnde peccatũ intret in te. Oẽs aditus vñ di-
abolus ad animã ingrediꝫ claudis: si totos homi-
nes sicut teipm̃ dilexeris. Et reuera frēs: quõ po-
test fieri vt aliq̃s alteri hominũ malũ faciat: si illũ
sicut seipm̃ dilexerit? Dilige ergo: ⁊ quicq̃d volue-
ris fac. Ama ex toto corde tuo: ⁊ qđ volueris exer-
ce in ꝓximo tuo. Si irasceris dulce est: q꞉ de cha-
ritate ꝓcedit: si corripis suaue est: si castigas etiã ⁊
flagellas: acceptabile est. Quare hoc fratres? Quia
verus amor est quãdo corripis ⁊ castigas. Quãdo
etiã de eccl'ia foris ꝓijcis amaritudo videꝫ seuire
in ore: sed dulcedo seruaꝫ in corde. Nec frēm qua-
si inimicũ odio habeas: sed pctm̃ velut morbũ ꝑse-
q̃re. E cõtrario sunt q̇ sub falsa adulatiõe dulcedi-
nē solēt in ore ꝓferre ⁊ dolũ vel amaritudinē ĩ cor-
de seruare. Vos aũt frēs dilectissimi verã charita-
tem tenētes: que falsa est fugite. Audite aplum di-
centē: Charitas de corde puro: ⁊ cõscientia bona: 1. Thi. 1.
⁊ fide nõ ficta. Ergo fratres: qñ de charitate loq̃r
tacere non possum. Quare hoc? Quia satis dulcis
est charitas. Qui illã habet: qđ dico intelligit: qui
vero nõ habet: forsitan me irridet ⁊ despicit. Qua-
re irridet? Quia q̃ꝫ dulcis sit charitas: nõ gustauit
Gustet ergo ⁊ videat q̃ꝫ suauis est dñs. Deus cha-
ritas est. Quid dulcius deo fratres? Qui nescit au-
diat ꝓphetã dicentē qđ paulo ante suggessi: Gu- Ps. 33.
state ⁊ videte q̃ꝫ suauis est dñs. O q̃ꝫ felix ⁊ beata ē
aĩa que charitatē in se habere mereꝫ. Charitas fra-
tres sitienti potus est: esuriēti cibus: in amaritu-
dine positis dulcedo: in tristicia positis vera ⁊ gra-
ta cõsolatio: fluctuãtibus portus: errantibus via:
ꝑegrinantibus patria. Hanc ergo fratres tenete
hanc tota auiditate diligite. Si amatores estis:
amate charitatē: si fortes vincite cupiditatē: si pe-
regrini desiderate patriã. Ipsa vos ergo charitas
si illã tenere volueritis: ⁊ gubernat in hoc seculo:
⁊ ꝑducit ad regnũ. Prestãte dño nostro qui viuit
⁊ regnat in secula seculoꝝ. Amē.

Dñica tertia Math. VIII.

In illo tempore Cũ
descēdisset iesus de mõte: secute sũt eũ turbe
multe. Et ecce leprosus veniens rogabat eũ
dicens: Dñe: si vis potes me mũdare. Et re-
liqua. Omelia Origenis.

Docente in monte dño: discipuli veniũt
ad eum sicut alacres: sicut domestici: si-
cut proximi: sicut amici vel frēs. Ideo
ait et dñs ad eos: Vos estis sal terre: et Matt. 5.
vos estis lux mundi. Nunc vero descendēte eo de
monte: turbe secute sunt eũ que in montē ascende-
re non potuerunt: vt pigri populi: vt negligētes:
vt imꝑfecti. Ita et filij israel ꝑmitus in mõtē ascē-
dere nõ valuerũt: ad obuiandũ deo ꝑgere nõ potu-
erũt: ꝓpter irreligiositatē ⁊ ipietatē: sꝫ solus moy-
ses ascēdit: ⁊ pauci cũ eo senioꝝ israel. Ita ⁊ cum
dño discipuli soli in montē ascenderunt: et tardio-
res deorsum steterũt. Sic ⁊ modo vigilãtes ⁊ ala-

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0075
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG